

Núm. de Protocol: 93-068

S E N T E N C I A   NUM: 94-26

PARTS:

Apel.lant: Sr. M.S.B.

Representant: en nom propi

Advocat: Sr. N.C.

Apel.lada: M.I.Govern

Representant i Advocada: Sra. M.C.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: Bernard PLAGNET

Magistrats: Lluís Saura Lluvià
Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 13 de desembre de 1994.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número 91-000.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. **Lluís Saura Lluvià**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en sentència núm. 94-23, de 3 de juny de 1994, va desestimar la demanda interposada pel Sr. M.S.B. contra la denegació de la seva petició de reconeixement de la nacionalitat andorrana d'origen, formulada el 2 d'agost de 1993, per no acreditar suficientment la nacionalitat andorrana del pare.

2.- Contra l'esmentada sentència va interposar recurs d'apel·lació el 26 de juliol de 1994, en el qual al·legava que la documentació aportada a l'expedient era suficient per deduir-ne que el seu pare era andorrà i havia mantingut la nacionalitat fins el moment de morir.

De l'escrit d'apel·lació se'n donà trasllat al M.I. Govern, que el va contestar el 2 de setembre de 1994, defenent la tesi de la insuficiència de la prova presentada per demostrar la nacionalitat del pare i, per tant, demanant la confirmació de la sentència recorreguda.

3.- El 17 de novembre tingué lloc la vista oral, en la qual les parts van fer les manifestacions més adients a llurs interessos, i tot seguit es declarà el recurs vist per sentència.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia i 56 i següents de la llei processal d'aquesta jurisdicció.

Segon.- La resolució administrativa que va ser objecte del recurs jurisdiccional denega el reconeixement de la nacionalitat andorrana d'origen al Sr. M.S.B., nascut a la ciutat de Vic (Espanya) el dia 23 de juny de 1952, que havia demanat al M.I. Govern el 2 d'agost de 1993, donada la

circumstància, que la sentència ratifica, de que el sol.licitant no acredita la nacionalitat andorrana del seu pare, tot i que demostra que aquest havia nascut a Andorra (concretament, a Sant Julià de Lòria el ***).

L'article 2.1 del Codi de la Nacionalitat Andorrana de l'11 de març de 1977, en la redacció resultant de la Llei del 8 de setembre de 1985, diu que "Són andorrans els fills, legítims o no legítims, nascuts a Andorra, de pare o mare andorrans, o nascuts a l'estranger, si el pare o la mare andorrans són nascuts a Andorra".

En estar demostrat que el sol.licitant va néixer a l'estranger i que el seu pare havia nascut a Andorra, l'única qüestió que cal analitzar és si el pare era andorrà quan va néixer el fill l'any 1952, circumstància que s'intenta demostrar amb diversos documents la valoració conjunta dels quals, a criteri del recurrent, així ho evidencia, però als que el M.I. Govern nega força probatòria suficient.

La documentació presentada per acreditar la nacionalitat del pare del demandant, S.B.B., consisteix en una acta notarial de protocol.lització del carnet de conduir, expedit a Espanya el 22 de desembre de 1926, on hi consta que té la nacionalitat andorrana, i una declaració escrita a mà el 28 de juliol de 1993 per l'ex- Rector de Sant Julià de Lòria en la qual expressa que pel fet de tenir l'esmentat carnet dedueix que no havia renunciat a la nacionalitat andorrana,

Tercer.- Els sistemes jurídic-civils, que, com l'andorrà, basen l'adquisició originària de la nacionalitat essencialment en el principi del *ius sanguinis* comporten inevitablement dificultats de prova quan cal justificar documentalment la nacionalitat d'una persona, però en qualsevol cas, quelcom tan important com el vincle que uneix un individu amb un Estat determinat, ja que no és altra cosa la nacionalitat, no pot deduir-se sinó de proves que no deixin cap dubte de que aquell gaudeix de tots els requisits legals per atribuir-li la condició de nacional.

En el cas present aquestes proves no existeixen. La segona de les abans esmentades perquè incorpora una deducció a la que no se li pot atribuir cap valor. La primera perquè el carnet de conduir és un document oficial que no acredita altra cosa que la suficiència de coneixements teòrics i pràctics per conduir un vehicle de motor, però per sí mateix no acredita el que es pretén. Tot i que, com diu l'apel.lant, per fer constar en un carnet de conduir que el seu titular té una determinada nacionalitat cal haver presentat abans el document fidedigne

que l'acrediti, i d'aquesta circumstància s'ha de deduir forçosament, al seu criteri, que el pare del demandant tenia la nacionalitat andorrana, aquest Tribunal no considera jurídicament possible admetre la possessió de l'estatus de nacional andorrà mitjançant una prova tan feble com l'exposada.

Quart.- Encara que no es planteja en autes, convé recordar que el principi jurídic que en matèria de nacionalitat regia en 1883, quan va néixer el pare del recurrent, era també el del *ius sanguinis*, incorporat posteriorment al Decret de S.E. els Coprínceps de 17 de juny de 1939 (article 1) el qual deia que seran andorrans "els individus que hagin nascut a les Valls d'Andorra, fills de pare andorrà".

Si aquest era el principi normatiu aplicable en aquella data, seria andorrà el pare del recurrent -nascut a les Valls- si alhora el seu pare hagués estat andorrà. Però el document que podria acreditar aquest últim terme (el certificat de naixença aportat) no diu d'on eren naturals els seus pares, ja que aquesta dada, curiosament, roman sense omplir. D'aquesta omisió només es pot, o bé negar que eren andorrans, o bé dubtar-ho, però en cap cas tenir per provat que ho fossin, tot i que en les darreries del segle passat les particularitats orogràfiques i econòmiques de les Valls no afavorien l'adveniment i instal·lació de forasters, dificultats de les quals es podria deduir que possiblement els progenitors havien també nascut a les Valls, però com venim dient, aquestes suposicions han de venir confirmades per dades més incontrovertibles per fer efectes jurídics de la transcendència dels que es decideixen en el present cas.

Cinquè.- Finalment, l'apel·lant diu que va presentar davant el M.I. Govern tota la documentació que exigeix l'article 23.2 del Codi de la Nacionalitat, on no es demana que s'acrediti la nacionalitat del pare ja que només parla de la de la mare.

L'explicació de la manca de referència al pare deriva de que quan el Decret d'11 de març de 1977 va regular l'adquisició de la nacionalitat andorrana d'origen -amb el mateix contingut però amb diferent redacció que en la reforma de 1985- es plantejaven problemes quan es demanava la nacionalitat andorrana d'origen vinculada a la mare i la llei estrangera havia atribuït al fill la nacionalitat del pare, estranger. Per tal d'evitar els supòsits de doble nacionalitat que es produïen en aquests casos, els Delegats Permanents de S.E. els Coprínceps van redactar la Llettra d'1 de març de 1977

per a reconèixer formalment la nacionalitat andorrana d'origen basada en la nacionalitat andorrana de la mare, establint un procediment simplificat consistent en aportar els documents següents: 1) una sol.licitud a tal fi, 2) la partida de naixement del sol.licitant i 3) documents acreditatius que la mare del sol.licitant ha conservat la nacionalitat andorrana. Aquesta lletra es va incorporar, sense modificacions, i per tant, sense fer referències al pare, com article 23.2 del Codi en la reforma de 1985, però de l'omissió legal no se'n pot deduir que sigui innecessàri justificar que el pare manté la nacionalitat andorrana per obtenir la nacionalitat d'origen, i més quan es tracta d'un pressupòsit essencial del dret al reconeixement.

Sisè.- Procedeix, per tant, la desestimació del recurs interposat contra la sentència del Tribunal de Batlles, que es confirma íntegrament, sense que hi hagi raons per fer una especial imposició de les costes en aquesta segona instància.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel.lació interposat per la representació processal de M.S.B. contra la sentència núm. 94-23, de 3 de juny de 1994, de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que es confirma íntegrament, sense fer imposició de costes en aquesta instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les
parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors CERVOS PIFARRE